

KFÖLD

„Joe Abercrombie egyszerűen elképesztő!”

— George R. R. Martin

PENGEÉLEN

Történetek az Első Törvény világából

JOE
ABERCROMBIE

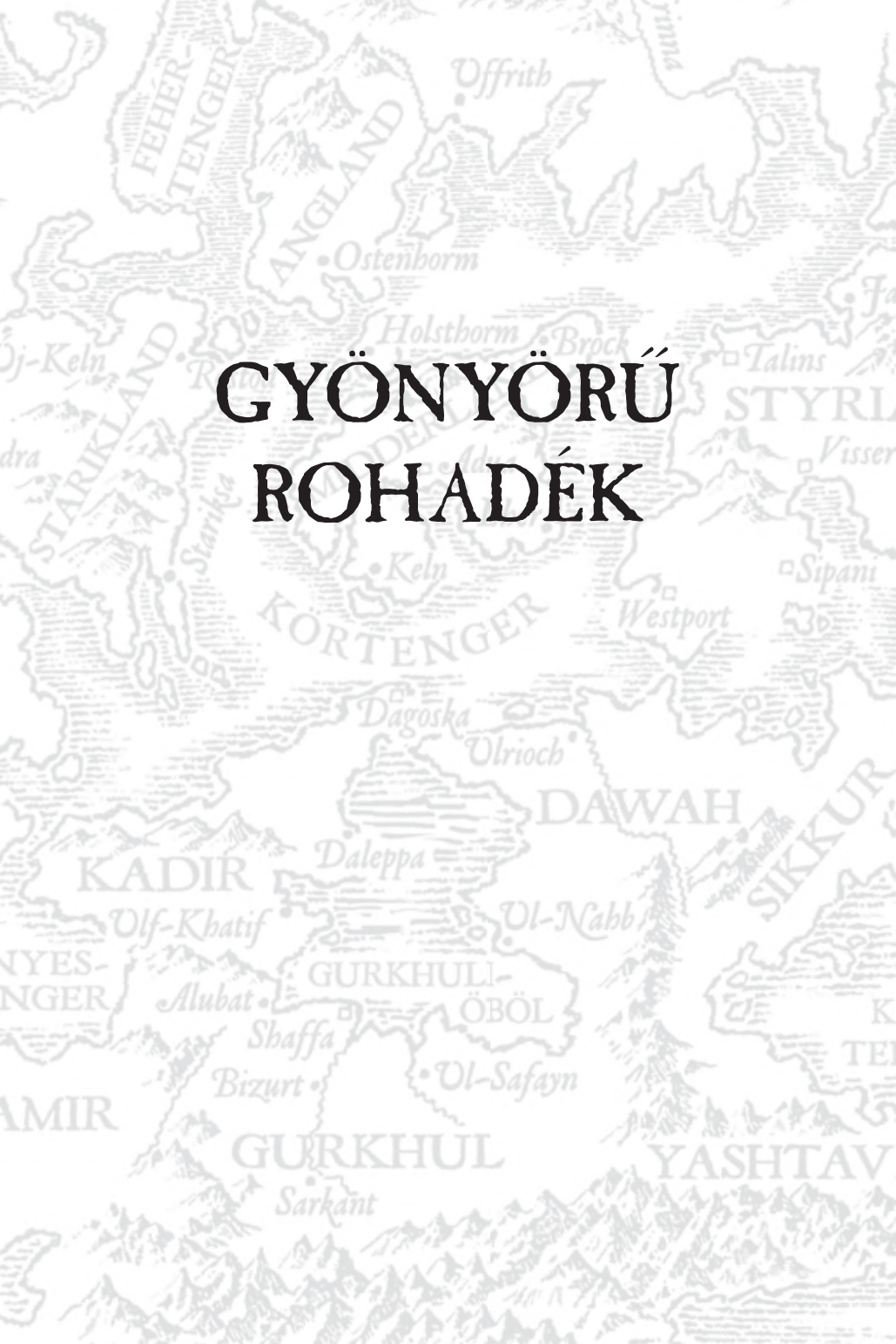

JOE ABERCROMBIE
PENGÉÉLEN

Történetek az Első Törvény világából

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, 2017

Anyának és Apának.
Nem tudtam volna végigcsinálni
a génállományotok nélkül.

GYÖNYÖRŰ ROHADÉK

Kadir, 566 tavasza

— **E**z az! – rikoltotta Salem Rewes, Ő Magasztos Felsége Első Regimentjének szállásmestere. – Csapjon oda nekik!

Glokta ezredes mindig habozás nélkül odacsapott az ellenfeleinek a vívőkörben éppúgy, mint a harcmezőn vagy a társasági események nem kevésbé brutális közegében.

Három szerencsétlen vívópartnere olyan tehetetlenül botorkált a nyomában, mint a felszarvazott férfiak, a lerázott hitelezők és a visszautasított nők sora tette, bármerre is járt. Glokta elégedett mosollyal táncolta körbe őket, tökéletesen igazolva dupla hírnevét, miszerint ő az Unió legünnepeltebb kardvívója és ripacsa egy személyben. Ahogy pipiskedett, szökellett, illent és billent, fürge volt, mint egy szitakötő, kiszámíthatatlan, mint egy pillangó, és ha úgy tartotta kedve, könnyörtelen, mint egy bosszúszomjas darázs.

– Strapáljátok már magatokat egy kicsit! – kiáltotta, ahogy kifordult egy esetben dőfés elől, majd a kardlapjával jókorát szózott az elkövető alfelére.

A közönség gúnyos nevetésben tört ki.

– Jó a műsor! – jegyezte meg Varuz marsall összecsukszó tábori székén hintázva.

- Átkozottul jó! – kontrázott Kroy ezredes a jobbján.
- Kiváló munka! – kuncogott Poulder ezredes a balján.

A két beosztott egymással versengve igyekezett egyetérteni a parancsnokukkal. Mintha nem is létezhetne nemesebb vállalkozás, mint megalázni három friss regrutát, akik feltehetőleg alig fogtak kardot életükben.

Salem Rews széles mosollyal az arcán, ám titkon szégyenkezve éljenzett együtt a többiekkel, közben azonban a tekintete akaratlanul is el-eltevélyedett a lenyűgöző, gyomorforgató bemutatóról a völgy felé, ahol példamutató káoszban sorakozott fel a sereg.

Miközben a parancsnokok a dombon süttették a hasukat, nyakalták a bort és gyönyörködtek Gloкта önfényező bemutatójában, kiélvezve a finom szellő megfizethetetlen luxusát, odalent a völgy izzó katlanában az uniós sereg java része fojtogató porfelhőbe burkolózva küszködött.

Az egész nap ráment arra, hogy a gúnyosan csordogáló patakoska fölött átívelő keskeny hídon átjuttassák a katonákat, a lovakat meg az ellátmányt szállító, egyre rosszabb és rosszabb állapotban döcögő szekereket. Az emberek mostanra már csak ökörhugyozás-szerűen kusza sorokban kóvályogtak, inkább alva jártak, mint meneteltek. Már az sem látszott, merre vezet a széttaposott út, az alakzat, a fegyelem és a morál is távoli emlék volt csupán, a vörös zubbonyokat, a fényes mellvérteket, a kókadt aranyszínű lobogókat mind-mind egyforma bézs színűre festette a napszítta gurkhuli por.

Rews beakasztotta az ujját a gallérjába, hogy egy kis levegőhöz juttassa verejtékező nyakát, és sokadszorra tűnődött el azon, hogy nem kellene-e valakinek így vagy úgy, de rendet teremtenie az odalent tomboló káoszban. Egészen biztosan komoly slamasztikába kerülnének, ha most egyszer csak felbukkannának a gurkhuliak. Márpedig a gurkhuliaknak megvolt az a kellemetlen szokása, hogy mindig a legrosszabb pillanatokban bukkantak fel.

De Rews csak egy szállásmester volt. Az Első Regiment tisztjei között a rangsor legeslegvégén kullogott, és ezt – őt magát is

beleértve – senki még csak meg sem próbálta leplezni. Megvonta hát viszkető vállát, és mint oly sokszor, most is úgy döntött, hogy ezt a problémát nem neki kell megoldania. Hagyta hát, hogy a figyelmét ismét Glokta ezredes utolérhetetlen sportteljesítménye kösse le.

Az ezredes minden kétséget kizáróan jól festett volna egy portrén is, de őt a tartása, a mosolya, a magabiztossága, a gúnyosan felhúzott szemöldöke és elsősorban a mozgása emelte ki igazán a többiek közül. Úgy húzta ki magát, mint egy táncos, úgy vetette meg a lábát, mint egy hős, olyan erős volt, mint egy birkózó, olyan gyors, mint egy kígyó.

Két évvel korábban egy nyári napon Rew's a saját szemével látta, hogyan nyerte meg Glokta a Gurkhulnál lényegesen civilizáltabb Aduában megrendezett Viadalt anélkül, hogy akár csak egyetlen találatot is kapott volna. Persze az olcsó kakasülőről nézte végig a küzdelmeket, olyan magasról, ahonnan a vívók már egészen aprónak tűntek, de azért a szíve így is majd kiugrott a helyéből, és a karjával követte a mozdulatokat. Amióta pedig közelről figyelhette a bálványát, csak erősödött a rajongása. Igazság szerint el is jutott arra a pontra, amit egy gondosan mérlegelő ítéző szerelemnek nevezett volna. Azonban ebbe a rajongásba keserű, fagyos, gondosan leplezett gyűlölet is vegyült.

Gloktának mindene megvolt, amiye pedig még nem, azt különösebb kecmec nélkül bármikor megszerezhetette magának. A nők imádták, a férfiak irigyelték. Ami azt illeti, a nők is irigyelték, és a férfiak is imádták. Az ember azt gondolta volna, hogy akire csak úgy záporozik a jószerencse, az a legkellemesebb ember a világon.

Glokta azonban egy igazi rohadék volt. Gyönyörű, gyűlöletes, zseniális, mocskos rohadék, egyszerre a legjobb és a legrosszabb ember az Unióban. Az egoista önimádat élő szobra. Az arrogancia bevehetetlen erődjé. A képességeit csak a képességeibe vetett hite múlta felül. A többi ember csak sakkfigura volt a szemében, amivel játszhatott, jutalom, amit megszerezhetett magának, kel-lék, amit elrendezhetett maga körül az általa alkotott élőképben.

A rohadékság Glokta nevű tornádója elpusztított barátságokat, összetört karriereket és tönkretett hírneveket hagyott maga után.

Hatalmas egója különös fényként áradt az ezredesből, és eltorzította a közelében lévők személyiségét is – legalább félig mindenki más is rohadék lett a környezetében. A felettesei taknyos beosztottakká változtak át. Szakértők alázkodtak meg a tudatlansága előtt. Tisztességes férfiak zsugorodtak hajbókoló szarcsimbókká, megfontolt hölgyek pedig vihogó fruskákká.

Rews egyszer azt hallotta, hogy a gurkhuli vallás legelkötelezettebb követőinek illet legalább egyszer elzarándokolniuk Sarkantba. A legelkötelezettebb rohadékoknak meg valószínűleg ugyanígy illet elzarándokolniuk Gloktához. Mindenesetre úgy nyüzsgöttek körülötte, mint hangyák a félig megevett péksüteményen. Maga mellé gyűjtött egy szüntelenül változó csapatra való rohadékot, egy egymást hátba döfő gazemberekből álló falkát, egy öntömjénező kíséretet. A rohadékok úgy követték mindenhová, akár a csóva az üstököst.

Rews tudta, hogy ő sem különb másoknál. Amikor Glokta kigúnyolt valakit, ő is együtt nevetett a többiekkel, és szorongva drukolt, hogy a lelkesedése ne maradjon észrevétlen. Amikor Glokta elkerülhetetlenül rajta köszörülte a nyelvét, csak még hangosabban nevetett, és boldog volt, amiért legalább ennyi figyelmet kapott.

– Tanítsa meg őket kesztyűbe dudálni! – visította, ahogy Glokta rövid pengéjével vadul egyik ellenfele hasa felé bökött.

Rews még be sem csukta a száját, máris azon gondolkodott, mégis mit kéne megtanulniuk. Feltehetőleg azt, hogy az élet kegyetlen, szörnyű és igazságtalan.

Fém csikordult fémen, ahogy Glokta hosszú pengéjével félreütötte az egyik regruta kardját, majd egy szemvillanás alatt a hüvelyébe csúsztatta rövidebbik fegyverét, és oda-vissza felpofozta a férfit, majd egy megvető horkantással egyszerűen füllökte. A háború menetének megfigyelésére érkezett civilek elragadtatottan kiáltottak fel, az őket kísérő hölgyek pedig elegánsan sikkantottak,

miközben legyezőikkel hűtötték magukat a szélben lobogó naper-nyők árnyékában. Rews örömtől és büntudattól bénultan állt, közben azt kívánta, bárcsak az ő arcán csattant volna az a kéz.

– Rews!

West hadnagy furakodott mellé, és támasztotta meg egyik poros csizmáját a kerítésen. West azon kevesek egyike volt Glokta beosztottjai közül, akik immunisnak tűntek a rohadékká válási járványra, sőt a népszerűségét kockáztatva sokszor még kritizálni is merészelte az ezredes legvadabb húzásait. Különös, de a jelek szerint Glokta ezzel együtt, ráadásul alacsony származása ellenére is tisztelte őt. Rews látta ezt, sőt tökéletesen meg is tudta érteni, mégis képtelen volt rá, hogy kövesse West példáját. Talán a kövérsége miatt. Vagy talán csak nem volt hozzá elég bátor. Végtére is semmi máshoz sem volt elég bátor.

– West – mormogta Rews a szája sarkából. Nem szívesen maradt volna le a bemutató egyetlen pillanatáról sem.

– Lent voltam a hídnál.

– És?

– Az utóvéd rettenetes állapotban van. Már amennyiben egyáltalán beszélhetünk utóvédről. Lansky százados sebesülten fekszik. Azt mondják, valószínűleg el fogja veszíteni a lábát.

– Akkor csak lábatlankodni fog itt nekünk, mi?

Rews kuncogott egy sort a saját viccén, és gratulált magának, mert úgy gondolta, hogy Glokta is valami ilyesmit mondott volna.

– A százada kész kupleráj nélküle – folytatta West.

– Hát azt hiszem, ez az ő baja. Szúrás! Szúrás! Óóóóó! – kommentálta Rews, ahogy Glokta könnyedén elhajolt, és kirúgta ellenfele alól a lábát, aki erre felbukfencezett a porban.

– Elég gyorsan mindannyiunk közös problémája lehet. Az emberek kimerültek. Lassan haladnak. Az ellátmányt szállító konvoj elakadt...

– A konvoj mindig elakad. Időnként az a benyomásom, hogy ezt kapták parancsba... Uff! – hördült föl mindenki mással együtt

Rews, ahogy Glokta szemkápráztató sebességgel elhajolt egy döfés elől, majd ágyékon rúgta ellenfelét, mire a férfi, aki igazából szinte fiú volt még, düledő szemmel kétrét görnyedt.

– De ha most jönnek a gurkhuliak... – akadékoskodott West, miközben továbbra is a csontszáraz vidéket mustrálta a folyó túlsó partján.

– A gurkhuliak mérföldekre vannak. Komolyan, West, te folyton aggódsz valami miatt.

– Valakinek azt is kell.

– Akkor panaszkodj a marsall úrnak! – Rews állával Varuz felé intett, aki kis híján kizuhant a tábori székéből, annyira belefeledkezett a kardvívás és az önimádat szédítő keverékének élvezetébe. – Elképzelni nem tudom, mit vársz tőlem. Rendeljek több zabot a lovaknak?

Éles csattanás hallatszott, ahogy Glokta a kardja lapjával pofon csapta az utolsó regrutát, aki kezét az arcához kapva, üvöltve tántorodott hátra.

– Tényleg csak ennyit tudtok?

Glokta előrelépett, és fenékbe billentett egy másik, éppen feltápszkodni készülő újoncot, aki erre a közönség vidám kurjongatása közepette arccal előre a porba zuhant. Az ezredes úgy szívta magába a tapsot, mint parazita virág a dzsungel fáinak nedvét. Sugárzó mosollyal hajolt meg, csókokat dobált, Rews pedig vörösre tapsolta a tenyerét.

Micsoda rohadék ez a Glokta ezredes! Micsoda egy gyönyörű rohadék!

Ahogy a három edzőpartner gyorsan gyógyuló sebeiket és sárga tartó megaláztatásukat dédelgetve kibotorkált a bekerített vívókörből, Glokta rákönyökölt a kerítésre, amelynek túloldalán a hölgyek összegyűltek. Különös figyelmet fordított Lady Wetterlantra – a fiatal, gazdag és szép, ámbátor rendesen agyonpúderezett nő a hőség ellenére is a legutolsó divat szerint öltözött fel. Nemrég kötötték be a fejét, idős férje azonban kénytelen volt otthon maradni Aduában

a Nyílt Tanácsban zajló ügyek miatt. A pletykák szerint az anyagiakat illetően felesége minden igényét kielégítette, egyéb tekintetben azonban nem érdekelték különösebben a nők.

Másfelől viszont Glokta ezredes messze földön híresnek számított a nők iránt tanúsított érdeklődéséről.

– Kölcsönkérhetem a zsebkendőjét? – kérdezte.

Rewsnak már feltűnt, hogy Glokta egészen máshogy beszél azokkal a nőkkel, akiket különösen vonzónak talál. Egy kicsit rekedtesebb lesz a hangja. Hajszálnyival közelebb húzódik, mint ami igazán illendőnek számít úri társaságban. Olyan intenzíven figyeli őket, mintha enyvvel ragasztotta volna rájuk a tekintetét. Azt persze mondani sem kellett, hogy amint megkapta az aktuális hölgytől, amit akart, felőle az akár fel is gyújthatta volna magát, többé egy pillantást sem volt hajlandó vetni rá.

Vonzalma újabb és újabb tárgyai mégis hanyatt-homlok tülekedtek, hogy megégethessék magukat a botrány lángjainál, mint molylepkek a lámpás körül, képtelenek lévén ellenállni a kihívásnak, hogy ők legyenek azok, akikkel majd minden másképp alakul.

Lady Wetterlant felhúzta egyik gondosan szedett szemöldökét.

– Miért is ne, ezredes úr? – Ezzel a zsebkendő ruhája alól kikanalázó végéért nyúlt. – Nos...

Szolgálóival egyszerre sikkantott fel, ahogy Glokta villámgyorsan mozdult, és hosszabbik kardja hegyével kihalászta a dekoltázsából a textildarabot. A könnyű zsebkendő puhán szállt a levegőben, és tévedhetetlenül, akár egy bűvészmutatványban, egyenesen a férfi várakozó kezébe hullott.

Az egyik hölgy torokhangon krákogott. Egy másik a szempilláit rebegtette. Lady Wetterlant meg sem moccant, a szeme tágra nyílt, a keze megállt a levegőben félúton a mellkasa felé. Talán mindhárman azon gondolkodtak, hogy vajon az ezredes ugyanilyen könnyedén kettényissanthatta volna a pruszlik kapcsait, ha úgy tartja kedve.

Rews egy pillanatig sem kételkedett benne, hogy képes lenne rá.

– Hálás köszönetem – mondta Glokta, és megtörölgette a homlokát.

– Feltétlenül tartsa meg! – búgta fátyolos hangon Lady Wetterlant. – Tekintse ajándéknak.

Glokta mosolyogva dugta be a zsebkendőt az inge alá, de azért ügyelt rá, hogy egy darabka kilátsszon a lilás szövetből.

– A szívem fölött fogom tartani.

Rews felhorkant. Mintha lenne szíve!

Glokta halkabban folytatta, de persze így is minden jelenlévő tisztán hallotta a szavait.

– És talán később visszaszolgáltatom.

– Amikor csak van pár szabad perce – suttogta a nő, Rews pedig kénytelen-kelletlen megint elgondolkodott rajta, hogy mi lehet olyan átkozottul vonzó valamiben, ami annyira nyilvánvalóan csak a kárára van az embernek.

Glokta már visszafordult a közönsége felé, és szélesre tárta a karját, mintha mindenkit ellentmondást nem tűrő, fojtó, szeretetlenség ölelésébe akarna vonni.

– Ennyi gyámoltalan korcs között nincs senki, aki jobb műsorral tudna szolgálni a látogatóinknak?

Rewsban azonnal megállt az ütő, ahogy Glokta tekintete találkozott az övével.

– Rews, magának például nincs kedve egy menethez?

Elszórt nevetés hallatszott, amihez Rews is csatlakozott, mindenki közül a leghangosabban.

– Ó, az lehetetlen! – nyögte ki nagy nehezen. – Nem szívesen hoznám önt kínos helyzetbe.

Azonnal rádöbrent, hogy túlságosan messzire ment. Glokta bal szeme alig észrevehetően rándult egyet.

– Én már attól is kínosan érzem magam, ha bármikor egy szobában találom magam önnel. Állítólag maga is katona volna, nem? Hogy a fenébe bír ennyire dagadt maradni, amikor ilyen mocskosul rossz ételeket eszünk?

Újra nevetés harsant, Rews pedig nyelt egyet, mosolyt erőltetett az arcára, és érezte, ahogy izzadságcseppek gördülnek végig a gerincén az egyenruhája alatt.

– Nos, uram, voltaképpen mindig kövér voltam. Már kisfiú koromban is. – A szavai olyan szörnyűségesen visszavonhatatlanul hullottak a hirtelen támadt csöndbe, mint áldozatok a tömegsírbába. – Nagyon... kövér. Rettenetesen kövér. Igencsak kövér ember vagyok.

Megköszörülte a torkát, és azért imádkozott, hogy ott helyben nyelje el a föld.

Glokta tekintete tovább vándorolt, méltó ellenfelet keresve. Nemsokára felderült az arca.

– West hadnagy! – kiáltotta, és kacifántos mozdulattal megforgatta a gyakorláshoz használt pengéjét. – Esetleg te?

West elhúzta a száját.

– Én?

– Jaj már, valószínűleg te vagy a legjobb kardvívó az egész nyavalyás regimentben. – Glokta még szélesebben vigyorgott. – Már mint a második legjobb.

West sűrű pislogás közepette nézett körbe a több száz várakozással teli arcon.

– De... nincs nálam éleztelen kard...

– Ó, használd csak nyugodtan a harci pengédet.

West hadnagy lepillantott a kardja markolatára.

– Az elég veszélyes is lehet.

Glokta ezredes mosolyába most már kegyetlenség költözött.

– Csak ha hozzám érsz vele.

Nevetés harsant, taps csattant, a katonák kurjongattak, egyné-mely hölgy izgatottan hüledezett. Glokta ezredesnél senki nem tudta jobban, mitől hüledeznek a hölgyek.

– West! – kiáltotta valaki. – West!

Hamarosan a teljes társaság a hadnagy nevét kántálta.

– West! West! West!

A hölgyek nevetve csatlakoztak, és ritmikus tapssal kísérték a kiáltásokat.

– Gyerünk! – rikoltotta a többiekkel együtt Rew. Mintha mindenkit elkapott volna valamiféle erőszakos követelődzési ragály. – Gyerünk!

Ha akadt is olyan ember, aki nem találta jónak az ötletet, megtartotta magának a véleményét. Egyesekkel egyszerűen képtelenség vitatkozni. Egyeseket egyszerűen jó lenne felnyársalva látni. Glokta egyszerre tartozott mindkét kategóriába.

West mély lélegzetet vett, aztán szórványos taps közepette könnyedén átugrott a kerítésen, kigombolta a zekéjét, majd levetette, és a korlátra dobta. Fém csördült halkán, ahogy West némiképp aggodalmas képpel előhúzta a harci pengéjét. A keresztvasat nem díszítették ékkövek, a markolatot nem védte aranyozott kosár, a pengéjén nem díszlett elegáns gravírozás, mint Őfelsége Első Ezrede oly sok szépreményű fiatal tisztjének pompázatos fegyverén. Ezt a kardot a jelenlévők közül senki nem nevezte volna szépnek.

Mégis volt valami szépséges elegancia abban, ahogy West előhúzta, majd kiszámított pontossággal felvette a vívóállást, és egy finom csuklómozdulattal úgy állította meg a pengét, hogy az tökéletesen vízszintes volt, akár egy nyugodt tó felszíne. A nap fénye megcsillant a gyilkosra edzett éleken.

A tömeg elnémult, mindenki lélegzet-visszafojtva figyelt. A legfogalmatlanabb kívülálló is meg tudta állapítani, hogy alacsony származása ellenére az ifjú West hadnagy nem csak egy szerencsétlen flótás, ha kardforgatásra kerül a sor.

– Te gyakoroltál – állapította meg Glokta, ahogy rövidebbik kardját odadobta tisztiszolgájának, Sneci káplárnak, és csak a hosszút tartotta magánál.

– Varuz marsall volt oly kedves, és adott pár tippet – mondta West.

Glokta felhúzott szemöldökkel pillantott egykori vívómesterére.

– Nem említette, hogy másokkal is találkozogat, uram.

A marsall elmosolyodott.

– Maga már megnyerte a Viadalt, Glokta. A vívómesterek tragédiája, hogy mindig új tanítványokat kell találniuk, akiket aztán győzelemre vezethetnek.

– Aranyos, hogy a koronámat szaglászod, West, de úgy fogod találni, hogy még nem állok készen lemondani róla.

Glokta szemkápráztató sebességgel szökölt előre, szúrt, és újra szúrt. West hárított, napfényben villogó acél csikordult napfényben villogó acélon. A hadnagy hátrált, de csak óvatosan, tekintetét egy pillanatra sem véve le Gloktáról. Aztán Glokta újra támadott, vágott, szúrt, olyan gyorsan, hogy Rewssal szemmel is alig tudta követni. West azonban állta a sarat, hatékonyan hárított, óvatosan hátrált. A közönség hangos „óóó”-kkal és „ááá”-kkal reagált a pengék minden érintkezésére.

Glokta elvigyorodott.

– Te tényleg gyakoroltál, West! Mikor tanulod már meg végre, hogy a munka nem pótolhatja a tehetséget?

Ezzel minden eddiginél hevesebben rontott neki a hadnagynak. Sikerült közelebb kerülnie, és keményen a bordái közé rúgott a térdével. West elfintorodott, és egy pillanatra meg is billent, de azonnal visszanyerte az egyensúlyát, kivédett két vágást, majd elhátrált, és máris készen állt a folytatásra.

Rewssal azon kapta magát, hogy fájdalmas vágyakozás fogja el: mindennél jobban szeretne volna, ha West átdöfi Glokta rettentő, gyönyörű arcát, és a hölgyek merőben új okból szisszennek fel.

– Hah!

Glokta megint előreugrott, és szúrt. West elhajolt az első próbálkozás elől, de mindenki meglepetésére a másodikba beleállt, csikorgva félreütötte a pengét, majd belépett Glokta elé, és vállával keményen taszított rajta egyet. Az ezredes egy pillanatra elvesztette az egyensúlyát, a vicsorgó West kezében pedig megvillant a sebesen cikázó penge.

– Huh!

Glokta hátratántorodott, és Rews kéjes örömet érzett, ahogy megpillantotta az arcán átvillanó döbbenetet. Az ezredes elejtette a gyakorló fegyverét, ami messzebb csúszott a porban. Rewsnak már fáj a keze, olyan erővel szorította ökölbe gyönyörűségében.

West azonnal előrelépett.

– Jól vagy?

Glokta a nyakához érintette a kezét, aztán mélységes csodálkozással nézett le véres ujjaira. Mintha képtelen lett volna elhinni, hogy találatot kapott. Mintha képtelenségnek tartaná, hogy miután találatot kapott, neki is éppen úgy csordult ki a vére, mint bármelyik másik földi halandónak.

– Hogy mik vannak! – hördült föl.

– Elnézésedet kérem, ezredes úr – hebegte West, és leengedte a pengéjét.

– És mégis miért? – Glokta torz mosolyán látszott, hogy csak mérhetetlen erőfeszítések árán tudta kipréselni magából. – Igen szép találat volt. Rengeteget javultál, West.

A közönség tapsolni és ujjongani kezdett, Rews pedig észrevette, hogy Glokta összeszorítja a száját, és a bal szeme rángatózik. Az ezredes kinyújtotta a kezét, és csettintett az ujjával.

– Sneci káplár, magánál van a harctéri fegyverem?

Az ifjú káplár, akit éppen az előző nap léptettek elő, nyelt egyet.

– Természetesen, uram.

– Megtenné, hogy idehozza?

A hangulat félelmetes gyorsasággal vált határozottan förtelmessé. Glokta környezetében gyakran előfordult az ilyesmi. Rews Varuz felé fordult, tőle várta, hogy vessen véget ennek a halálos képtelenségnek, de a marsall már felállt a helyéről, és elsétált, hogy szemügyre vegye, mi történik a völgyben. Poulder és Kroy is vele tartottak. A felnőttektől tehát nem számíhattak segítségre.

West a földre szegezte a tekintetét, és lassan visszadugta a kardját a hüvelyébe.

– Azt hiszem, ma már eleget játszadoztam késekkel, Glokta.

– De hát meg kell adnod a lehetőséget, hogy revánsot vegyek. Így kívánja a becsület, West, te is tudod. – Mintha Gloktának akár csak halvány sejtelve is lett volna, mit jelent a becsület azon túl, hogy az is csak egy a számos eszköz közül, amivel manipulálni tudja az embereket, és ostoba, veszélyes dolgokra veheti rá őket. – Nemesemberként ezt neked is meg kell értened.

West összeszorította a száját.

– Ha az ember éles pengével vív a barátaival, amikor a közelben az ellenség, az inkább tűnik ostobaságnak, mint becsületbeli ügynek.

– Te ostobának nevezted engem? – suttogta Glokta, és fegyver után kapott. A pengéje mohón siklott elő a Sneci káplár által feléje nyújtott kardhüvelyből.

West makacsul karba fonta a kezét.

– Nem, ezredes úr.

A közönség egy ideje néma csendbe burkolózott, most azonban moraj támadt a soraikban. Rews elfojtott mormogást hallott – „Ar-rafelé!” meg „A hídnál!” –, de túlságosan lekötötte az előtte zajló dráma ahhoz, hogy odafigyeljen rá.

– Azt tanácsolom, hogy védj magad, West! – vicsorította Glokta, miközben megvetette lábát a poros földön, és felemelte a csillogó acélt.

Ebben a pillanatban éles sikoly hasított a levegőbe, ami hamarosan szaggatott nyöszörgéssé halkult.

– Elájult! – kiáltotta valaki.

– Levegőt neki!

– Honnan? Esküszöm nincs egy lélegzetvételnyi levegő ebben az egész elbaltázott országban.

Erre harsány nevetés tört ki.

Rews a civilek számára elkerített területhez sietett, még hozzá azal az ürüggyel, hogy felajánlja a segítségét. Persze arról, hogy ájulás esetén mi a teendő, még annyit sem tudott, mint a szállásmesterségről, de mindig fennállt a lehetőség, hogy talán bepillanthat egy nő szoknyája alá, amíg az nincs magánál. A szomorú igazság az

volt, hogy Rewsnek ritkán adódott alkalma öntudatuknál lévő nők szoknyája alá pillantani.

Csakhogy még mielőtt az ájult nő körül sürgölődő csapathoz érkezett volna, attól, amit mögöttük látott, hirtelen úgy érezte, hogy tekintélyes méretű gyomra rögvest kizuhan a helyéről a valagán keresztül. A távoli bézs színű semmiben a hídon túl fekete pötytyők forgataga gyülekezett, közülük mindenfelé porfelhők szálltak a magasba. Igaz, ami igaz, Rews nem sok dologhoz értett, de a veszélyt kivétel nélkül mindig tévedhetetlenül kiszagolta.

Felemelte reszkető karját.

– A gurkhuliak! – vonyította.

– Micsoda?

Valaki bizonytalanul felnevetett.

– Ott! Nyugat felé!

– Az keletre van, barom!

– Micsoda? Ez komoly?

– Álmunkban mészárolnak le bennünket!

– Ahhoz előbb aludnunk kellene.

– Csendet! – bömbölte el magát Varuz. – Ez nem egy nyavalyás tánc- és illemóra.

A zshivajnak vége szakadt, a tisztek megszégyenülten hallgattak el.

– Mitterick őrnagy! Menjen le, és sürgesse meg az embereket!

– Igenis, uram!

– Vallimir hadnagy, lenne olyan kedves, és biztonságos helyre kísérné a hölgyeket meg a civil vendégeket?

– Természetesen, uram!

– Pár ember is elég, hogy feltartóztassa őket annál a hídnál – mondta Poulder ezredes fényesre vakszolt bajszát csavargatva.

– Pár hős – helyesbített Varuz.

– Pár halott hős – dörmögte Kroy ezredes az orra alatt.

– Vannak friss embereik? – kérdezte Varuz.

Poulder rántott egyet a vállán.

– Az enyémeik kikészültek.

– Az enyéme is – tette hozzá Kroy. – Még jobban.

Mintha a háború leginkább arról szólt volna, hogy ki tudja jobban kifárasztani a regimentjét.

Glokta ezredes visszalökte a kardját a hüvelyébe.

– Az én embereim frissek – jelentette ki, mire Rewes érezte, hogy a félelem a gyomrából szétterjed minden porcikájába. – A legutóbbi kis kiruccanásunk óta pihennek. Tűkön ülnek, alig várják, hogy nekimehessenek a ellenségnek. Ki merem jelenteni, hogy Őfelsége Első Regimentje megtartja azt a hidat, amíg biztos helyre juttatjuk a többieket, marsall úr.

– Tűkön ülünk! – rikkantotta Glokta vezérkarából valaki, aki nyilvánvalóan túl részeg volt hozzá, hogy tudja, mire jelentkezik.

Egy kevésbé kapatos társa feszülten sandított a völgy felé. Rewes kíváncsi lett volna rá, vajon Őfelsége Első Regimentjének hány tagjáról beszél az ezredes? A szóban forgó regiment szállásmestere mindenesetre nem ragaszkodott ahhoz, hogy az életét áldozhassa a jó ügy érdekében, ebben egészen biztos volt.

De Varuz marsall nem azért lett az uniós sereg parancsnoka, mert megakadályozta, hogy az alárendeltjei feláldozzák magukat, és ezzel eltussolják az ő felületességét. Kedélyesen Glokta vállára csapott.

– Tudtam, hogy számíthatok magára, barátom.

– Ez csak természetes, uram.

Rewes elborzadva döbbsent rá, hogy Varuz marsall igazat beszélt. Arra mindig számíthatott, hogy Glokta kap az alkalmon, ha lehetősége nyílik egy kis öntömjénező magamutogatásra, és még véletlenül sem törődik vele, milyen veszélybe sodorja ezzel azokat, akik követik a halál torkába.

Varuz és Glokta, a parancsnok és a kedvenc tisztje, a vívómeszter és a legjobb tanítványa: két ekkora rohadékot keresve sem lehetett volna találni. Most kihúzták magukat, és lelkesedést mímelve feszesen szalutáltak. Aztán Varuz elvonult, parancsokat kiáltott oda Pouldernek, Kroynak meg a saját rohadékaiból álló csapatának,

feltehetőleg azért, hogy minél gyorsabban biztonságba juttassa a se-
reget, és így az Első Regiment áldozata ne legyen hiábavaló.

Merthogy, döbönt rá Rews, ahogy a híd túloldalán gyülekező
gurkhuli vihar felé pillantott, ez egészen biztosan áldozat lesz.

– Öngyilkosság – suttogetta magában.

– Sneci káplár! – szólt Glokta, miközben a zekéjét gombolta.

– Uram?

Minden fiatal katonák leglelkesebbike bemutatta minden szalu-
tálások legfeszesebbikét.

– Idehozná a mellvértemet?

– Természetesen, uram!

És a tisztiszolga már szaladt is. Sokan szaladtak sokfelé. Tisztek
katonákért. Emberek lovakért. Civilek, hogy meneküljenek a baj-
ból. Lady Wetterlant párás tekintettel pillantott hátra a válla fölött.

Rews a regiment szállásmestere volt, és ezen minőségében nyilván
akadt volna valami sürgős dolga. Mégis csak állt ott, hasonlóképpen
párás, elkerekedett szemmel. A kezét ökölbe szorította, a száját hol
kinyitotta, hol becsukta, fogalma nem volt, mit kezdjen magával.

A bátorság két nagyon különböző formája mutatkozott meg a kö-
zelében. West hadnagy mély ráncokkal a homlokán, sápadtan for-
dult a híd felé, a száját vékony vonallá préselte össze. Elszánta ma-
gát, hogy a nagyon is valóságos félelmei ellenére teljesíti a köteles-
ségét. Mindeközben Glokta ezredes úgy vigyorgott a halál képébe,
mintha az elhagyott, újabb esélyért könyörgő szeretője lett volna.
Eszébe sem jutott félni, abban a biztos tudatban élt, hogy a veszély
csak a kisemberekre leselkedik.

Aztán az jutott eszébe Rewsnak, mivel hát ő is ott volt, hogy
ő szemlélteti a bátorság harmadik formáját, nevezetesen azt, hogy
milyen is az, amikor valakiből a bátorságnak még a morzsája is hi-
ányzik.

Ami azt illeti, hamarosan a bátorság negyedik formája is megér-
kezett az ifjú Sneci káplár személyében. A napfény szikrázott fényes-
re suvikszolt bőrszíjain, ahogy lelkesen cipelte Glokta mellvértjét.

Szemében a tapasztalatlan, bizonyításra kész fiatalok naiv bátorsága csillogott.

– Köszönöm – mondta Glokta, ahogy Sneci felcsatolta rá a vértet. Összehúzott szemmel a folyó túlsó partján riasztó sebességgel szaporodó gurkhuli lovasságra koncentrált. – Most pedig szeretném, ha visszaszökdecselne a sátorba, és elrendezné a holmijaimat.

Sneci arcán csalódottság vegyült őszinte döbbenettel.

– Azt reméltem, hogy én is lelovagolhatok önnel a völgybe, uram...

– Hát persze hogy azt remélte, én pedig semmit sem szeretnék jobban, mint hogy ott tudjam magam mellett. De ha mind a ketten meghalunk odalent, ki fogja elvinni a személyes tárgyaimat az édesanyámnak?

Sneci sűrűn pislogva igyekezett megakadályozni, hogy kicsorduljanak a könnyei.

– De uram...

– Jaj már! – Glokta a káplár vállára csapott. – Nem szívesen fojtának el idejekorán egy bimbódzó pályafutást. Nincs felőle kétségem, hogy egy nap még marsall lesz magából.

Glokta hátat fordított a lesújtott káplárnak, és abban a pillanatban már meg is feledkezett róla.

– Lackenhorm százados, megkérdezné a kedvemért a sorállományú katonákat, hogy ki jelentkezik közülük önkéntesnek?

Lackenhorm vézna nyakán bizonytalanul ugrált fel-alá a jókora gubacs.

– És milyen feladatra keresünk önkénteseket, ezredes úr?

Valójában a feladat nem is lehetett volna nyilvánvalóbb. Odalent a völgy színpadán nagy ívű melodráma volt kibontakozóban.

– Nos, hogy megtisztítsuk azt a hidat a gurkhuliaktól, maga buta kecske. Na, nyomás, fegyverezze fel őket, és készüljenek! Szedje a lábát, de fűrgén ám!

A százados feszült mosollyal sietett el, közben majd belegabalyodott a saját kardjába.

Glokta felugrott a kerítésre, egyik lába a felső rúdon, a másik az alsón nyugodott.

– Azt tervezem, hogy ma megtanítom ezeket a gurkhuliakat kesztyűbe dudálni Őfelsége Első Regimentjének büszke fiaival!

A fiatal tisztek lelkesen sereglettek köréje, mintha kiskacsák lennének, Glokta hősies szóvirágai pedig a kenyérmorzsák.

– Senkinek sem adom parancsba, hogy tartson velem, mindenki hozza meg maga a döntést lelkiismerete szerint. – Szája sarkában halvány mosoly játszott. – Maga, Rews? Utánunk imbolyog esetleg?

Rews úgy érezte, a lelkiismerete ennyivel még képes megbirkózni.

– Nagyon szívesen vennék részt magam is a rohamban, ezredes úr, de sajnos a lábam...

Glokta felhorkant.

– Teljességgel megértem. A maga testét cipelni bármelyik lábának komoly kihívást jelentene. Nem szívesen sóznék rá ilyen iszonyatos terhet egy szerencsétlen lóra. – Harsány nevetés támadt. – Egyesek nagy dolgokra hivatottak. Mások meg arra... amit maga művel. Természetesen nem kell velünk tartania, Rews. Hogyan is várhatnék ilyesmit?

A durva inzultust egy szemvillanás alatt feledtették a Rewson végigsöprő megkönnyebbülés szédítő hullámai. Végére is az nevet csak igazán, aki utoljára nevet, és a szállásmester gyanította, hogy azok közül, akik annyira szerették gyötörni őt, egy óra múlva már nem sokan fognak nevetni.

– Glokta! – szolt West, ahogy az ezredes a kerítésről egy akrobata ügyességével egyenesen a nyeregbe pattant. – Biztos vagy benne, hogy ezt kell tennünk?

– Szerinted ki teszi meg, ha nem mi? – Glokta körbetáncoltatta a lovát.

– Sokan meg fognak halni. Családos emberek.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– De hát persze, nyilván így lesz. Háború van, hadnagy! – A tisztek közül elszórtan nevetés hallatszott. – Ezért jöttünk.

– Természetesen. – West nyelt egyet. – Sneci káplár, lenne olyan jó, hogy felnyergeli a lovamat...

– Nem, West – vágott közbe Glokta. – Neked itt kell maradnod.

– Hogyan?

– Ha túlleszünk ezen az egészen, elkél majd itt egy-két tisztt, aki meg tudja különböztetni a seggét két dinnyétől. – Lesújtó pillantást vetett Rews felé, aki erre kissé feljebb rántotta gyűrött nadrágját. – Aztán meg, ahogy a húgodat elnézem, nem nagyon fog beleférni a bőrébe. Nem szívesen fosztanám meg a te kijózanító befolyásodtól.

– De Glokta, nekem igazán...

– Hallani sem akarok róla, West. Itt maradsz. Ez parancs!

West kinyitotta a száját, mint aki szólni készül, aztán okosan inkább becsukta, haptákba vágta magát, és mereven tisztelgett. Sneci káplár ugyanígy tett, a szeme sarkában könnycsepp csillant. Rews kötelességtudóan követte a példájukat, szinte megszédült a Glokta nélküli világ elviselhetetlen, gyönyörűséges gondolatától.

Ahogy a százados rájuk mosolygott, hibátlan fogsorának fénye kis híján még a napot is túlragyogta.

– Ugyan már, uraim, nehogy elérzékenyüljenek! Mire kettőt pislognak, visszajövök.

Ahogy megrántotta a kantárszárat, a lova felágaskodott, és egy pillanatra a hősök szobrainak pózában mozdulatlanná merevedtek a világos égbolt háttére előtt. Rews akaratlanul is elgondolkodott rajta, hogy vajon létezett-e valaha gyönyörűbb rohadék ennél az embernél.

Aztán por záporozott az arcába, ahogy Glokta leviharzott a domboldalon.

Le a híd felé.